

Vader, "onze" vader werd zijn laatste jaar liefdevol verzorgd door zowel medewerkers van afdeling "de PENDEL" als medewerkers van afdeling "BRAMMELOO" te Haaksbergen.

Een plek waar hij volgens eigen zeggen niet hoorde. Helaas mocht het niet anders zijn.

Onze vader, haar echtgenoot
Onze vader, de vader
Onze opa, de opa
Onze vader, de schoenmaker
Onze vader, de familieman
Onze vader, de vader
Onze vader, die niet meer is
De vader, die nu in gedachten is

Vader en opa bedankt!

Onze welgemeende dank voor uw medeleven met het verlies van onze vader en opa.

Kinderen en kleinkinderen

*Zijn handen hebben voor ons gewerkt
Zijn hart heeft voor ons geklopt
Zijn ogen hebben ons tot het laatst gezocht
Hij rust in vrede*

Met veel liefde en dankbaarheid
blijven wij denken aan

Frans Philippi

Geboren: 15 april 1921 te Wierden

Vader, "onze" vader is er niet meer. Overleden op donderdag 12 april 2007 in "Het Wiedenbroek" te Haaksbergen. Een plek waar hij zijn laatste jaar heeft doorgebracht, doorgeworsteld.

Vader, "onze" vader was een familieman. Altijd stond hij klaar voor familie en gezin, niemand uitgezonderd. Zijn hart klopte voor ons, zijn handen werkten voor ons. Hij was nieuwsgierig naar het wel en wee van zijn kinderen en vooral naar dat van zijn kleinkinderen. Hij genoot van hun aanwezigheid.

Vader, "onze" vader was een man van weinig woorden. Iemand die weinig tot niets voor zich zelf wilde houden. Hij was een man die veel kon geven en weinig voor zichzelf eiste.

Samen met moeder genoten zij van de dagen dat ze op familiebezoek konden gaan naar Enter en Rijssen.

Vader, "onze" vader, was een integer mens, iemand die in het goede van de mens geloofde. Geen kwaad woord kwam over zijn lippen. Samen met moeder waren ze gastvrije ouders, jong en oud waren bij hun welkom. Koffie, een biertje of wat te eten altijd, werd je hiervoor uitgenodigd.

Vader, "onze" vader was schoenmaker in hart en nieren. Hij leefde voor het vakmanschap, want

een vakman, dat was hij. Van een goed in elkaar gezette schoen kon hij genieten. Urenlang kon hij het bewonderen. Vreemd was het dan niet dat alle schoenen, gekocht door zijn kinderen, eerst door hem moesten worden vastgehouden en gekeurd. O wee, als je in zijn ogen "rotzooi" kocht, niet dat het huis te klein was, maar er was weer voldoende gespreksstof.

Samen met moeder bracht hij menig uur door in de schoenmakerswerkplaats. Overigens ook een trefpunt voor een sociaal praatje.

Vader, "onze" vader genoot - en hij niet alleen - van de kookkunst van onze moeder zijn vrouw. Onze moeder verwende hem. Gebraden varkensstaartjes met mosterd. We zien hem nog zo aan tafel zitten, het vet liep hem dan langs zijn mond. Hoe vetter, hoe better!!!!

Helaas mocht hij het laatste jaar niet meer van "het lekkere eten" genieten, sondevoeding was zijn deelgenoot geworden.

Vader, "onze" vader was sinds 8 jaar weduwnaar. In juni 1999 overleed onze moeder, zijn vrouw. Hierover was hij intens verdrietig. Ondanks het verlies van onze moeder vond hij de kracht om redelijk gelukkig door te leven. Het leven nam hij zoals het kwam.

Met hulp van de thuiszorg (LIVIO) heeft hij tot februari 2006 zelfstandig kunnen wonen aan de dr. Stamstraat in Glanerbrug. In april 2006 verhuisde hij, na een ziekenhuisopname, naar het verpleeghuis "Het Wiedenbroek" te Haaksbergen. Hij genoot van de momenten dat hij nog even naar "huis" kon.